

Ploaie de stele

Eugenia Calancea

Speranța rămâne-n spațiul infinit când rătăcesc,
Iar noi suntem umbre-n veșnică mișcare,
Plimbându-ne în seara cu stele căzătoare,
Când stelele cad dorințele se-mplinesc.
Uneori-n viață stelele ne dor când ne lovesc
Și cerul plânge când simte căderea,
Dar noi iubind avem din nou puterea,
Să uităm de durere cu-n leac omenesc.
Mă uit la stea și-mi pun dorințele, cu dor,
Cade apoi o stea de lângă Carul Mare
Și pune-mplinirea dorinței în așteptare,
Iar alta cade și lasă cerul mai ușor.
Așteptăm soarele din răsărit în asfințit,
Să vină noaptea cu stelele dorințelor noastre,
Visăm c-ajungem în umbra zărilor albastre,
Iar ochii privesc cu drag cerul infinit.